

Karel Funk

Sexuální tabu – pokrytectví nebo tišiny posvátna? - Rejdnění aurických potvůrek

Je to prostý přírodní zákon. Všechny myšlenky, dobré i nedobré, zejména jsou-li déle podržovány či opakovány, zanechávají v naší auře své astroelementály. Co máme nejčastěji v sobě, nosíme pak i kolem sebe, jsme do toho "oblečeni". Je dobré si uvědomit i to, že kupříkladu nečisté, oplzlé, dvojsmyslné řeči, narážky nebo vtipy, kterými se lidé baví na úkor tajemství sexuality, jež má být považováno za posvátné a drženo v úctě, plodí v auře svých autorů i ztotožňujících se posluchačů odporné astrální stvůry a příšery. Jsou to výrony démonů. Stane-li se to něčí vlastností, pak tito démoni kolem takového člověka neustále rejdní a poletují a každý nový vtip či smyslná zmínka je posiluje. S tím souvisí i dnešní patologická až křečovitá sexualizace kultury i celého životního obzoru mnohých.

Jasnovidci pozorují celé houfy těchto démonických elementálů zejména v barech, hernách, diskoklubech, podřadných hospodách apod. - v závislosti na úrovni návštěvníků, kteří se zde převážně zdržují. Máme-li sami sklony, třeba i staré, slabé či nepřiznané, se tímto způsobem bavit, pak se na nás tito elementálové přisávají a působí v naší auře i při spánku jako odsávací nervové energie. Protože to nejsou bytosti, nadané vlastním egem, ale jen nevědomí elementálové, lze je očistným úsilím rozpustit pěstováním protikladných sil. To trvá někdy i hodně dlouho. Když je delší dobu nepřikrmujeme, zvolna vyprchávají a jsou pak ještě nějaký čas vlečeny v lidské auře jako odumírající vlečka. Když mnohdy i poctivě se snažící člověk se znovu dostane do společnosti, která si v něčem takovém libuje, pak i slábnoucí kreatury jeho aury znovu nasají tento cizí aurický materiál a ponoukají ho k obnovení starých zvyků a zálib. Tak je tomu třeba i u odvykajících si alkoholiků, kteří v prostředí hospody znovu podlehnou. Nastává pak další ztráta dosažené úrovně, další kal pro meditaci a další nutnost boje o očistění. Proto velmi záleží na volbě prostředí, návštěv, společnosti, konverzačních témat i výrazů.

Je zde ještě jedna neuvědomovaná realita. Zemřelí, kteří ještě nenastoupili kámaloku, tedy dosud se neočistí ují, žijí dosud při zemi ve svých bývalých vášních a touhách, ale nemajíce k tomu už sami těla, připojují se často neviditelně k těm, kteří takové vášně právě na nízké úrovni ukájejí - zejména sex, hazard, alkoholismus. Tím k tomu pak ještě víc ponoukají ty, kteří jsou do těchto vášní ponořeni. U takových se to jeví až jako posedlost, nezvladatelnost. Sami k tomu

však dali prvotní impuls. Takto se na lidi, prožívající nezvladatelně nějakou vášeň, přisávají jen ty nejnižší duše, protože ti alespoň trochu slušní obvykle nastupují brzy po smrti očistec – kámaloku.

Občas lze vypožorovat, jak i ti, kteří jsou vysmíváni pro své čisté ideály, bývají oprávněně št'astní. Čas a štěstí pracuje pro ně, ne pro chytráky a posměváčky. Ani pro ty, kteří se dnes tak pyšní, jak dokázali cosi odtabuizovat. Třeba sex a lidské tělo. Někdy se z vaničky vylévá i dítě: oprávněnou kritikou starosvětského mravokárství, pokrytectví či dogmatických příkazů bezkrevného zásvětného náboženství se ztratila i hodnota a důstojnost cudnosti a smyslu pro vzácná tajemství intimity. U starých moudrých národů skrývalo mnohdy tabu i cosi posvátného, co mělo zůstat nedotknutelné profánní řeči, indiskrétním pohledům či běžným myšlenkám, nedosahujícím úctou k podstatě posvátné věci. Jen takto si můžeme uchovat i posvátná místa v nitru, která by měla zůstat zákoutím a tišinou k prožití něčeho, k čemu se dostáváme jen ve vzácných chvílích nebo k čemu se teprve musíme učit v pokoře dozrát. Pak snad poznáme i to, že čistota a stud (v myšlení, řeči i zevnějšku) je ta nejdůstojnější hodnota, která i nám dá vědomí čehosi cenného. Mnozí se o ni připravili, když si nevytvořili své duševní zázemí, volný prostor záhybů svého nitra ani zřásnění oděvu pro tajemství a hodnoty, se kterými se nechodí na trh k přízemnímu ohledávání těmi, co vše oceňují jako zboží, třeba jako tele do stáda nebo selátko na pekáč pro ukojení svých chutí. Těm, kteří za oděv mají jen pár třásní nebo látkou těsně potaženou kůži, trčí zrovna tak naze a bez tajemství do světa i jejich chudé duše bez záhybů skrytých krás a hodnot. Nemohou ničím překvapit ani obohatit, jsou jako kniha bez písmen. I květ je krásný okvětními lupínky, pokrytými třeba ještě pylem, a oškubeme-li je, trčí do světa jen nahé pahýly květového středu. Taková jsou nitra těch, kteří halasí do světa, jak jsou moderní a jak dokázali "odbourat předsudky" a podobně. (Opakuji, nemluvíme zde stejnou řečí jako pokrytečtí svatouškové, sobecky a křečovitě si chránící svou bezúhonnost, většinou ale jen navenek.)

Při aktu lásky je možné prožívat škálu tisíců obsahů od nejhrubších a nejchlípnějších až po nebeskou radost obdarování druhého. Každé ponoření se do těchto úrovní jen pro osobní úkoj a ne z radostné oběti pro milovaného partnera nepozorovaně likviduje část našich třeba pracně vymeditovaných či vymodlených duševních substancí. Každé nečisté vznícení zanechává v našem astrálním těle rudý plamének pokušení a zmaru. Může s sebou vlít do naší aury i další marsické vlivy jako bezohlednost či vznětlivost. Po každém propadnutí jakékoliv intenzivní vášni máme pak v duchovní oblasti pocit, jakoby nám "spadnul řemen".

Proto je velkým pokrokem, dokážeme-li přistupovat ke splynutí se svým partnerem jako ke svátosti vzájemné lásky, jako k viditelnému dovršení svých citů, které přetékaají z duší až do těl a které nejsou v rozporu s širšími city lásky k Bohu a bližnímu. Podle Drtikola by se měli partneři před aktem lásky modlit, byl by pak více duchovní a přitáhl by i čistší duši. Sobecké prožívání blaha by mělo být pomalu nahrazováno potřebou ryzosti touhy povznést milovaného člověka a

otevřít se společně čistším substancím lásky, které neruší ani případné jemné stopy po naší meditaci. Pak bude naše láska, jak zpívá Janáčková Jenůfka, konečně "láskou, s níž Pán Bůh spokojen".

A že nám to zatím nejde? Nikdy, opravdu NIKDY není třeba zalézat do kouta před Bohem. To by byl jen další sebelítostivý egocentrismus. Nebo uraženost, když jsem lpěl na svém stupni a teď vidím, že ho ještě trvale nemám. I nezdary patří k cestě. Tak jako ve všem, ani zde nelze házet flintu do žita kvůli zklamání se z toho, jak jsem se nějaký čásek zasnažil a snad si sebezálíbně fandil, a pak jsem zjistil, že to bylo předčasné. Jsou to jen pošetilé hry mé psychiky. Nezdaru bývá vždy víc než úspěchů. I Ludvík Vaculík řekl při konstatování, že u něho jeho žena, se kterou se měli rádi i přes řadu jeho nevěr v životě, přes všechnu svou opakovanou bolest zůstala: Láska není to, co je na začátku, ale to, co je na konci.

Nemůžeme být vždy a ve všem dokonalí hned. I toto je často věcí dlouhodobého vývoje a je proto dobré si vždy ještě i zpětně projít každé naše spojení ztišeně v představě s klidnější, světlejší a čistší prožitkovou náplní, a rozpoznat alespoň dodatečně úroveň jeho kvality. Tím můžeme být alespoň poctiví.

Použijme k tomu třeba trochu sebezpytování několika následujícími otázkami, nebo si sami tvořme podobné (jde o smysl, ne o doslovné znění):

- *Tvrdím, že tě miluji. Ale s jakým obsahem nitra asi prožívám (poskytuji i přijímám) mazlení se a to vše mezi námi, když mám tak pohotově po ruce výrazy či myšlenky cynicky to vše potřísňující (třeba takové, co patří spíš mezi chlapsky se tvářící namyšlené pubert'áky bez niterného i slovního studu, nebo mezi hospodské štamgasty, ukájející se ubohými sprostotami a chytající se kdekerého dvojsmyslu či náznaku, aby zvesela realizovali svou slizkou nestoudnost).*

- *Od nynějška bych měl mít v sobě určitý korektiv: jaká je asi náplň mého prožívání intimních krás, když mám v této oblasti bez skrupulí i dvojsmyslné smyslné myšlení? Co v sobě vše nosím v této oblasti? Kdy či jak často mi v nitru něco podobného zakmitává?*

- *Uvědomuji si, že mám-li do sebe nekontrolovaně vkombinovánu nízkou davovou vulgaritu, pak že i má intimita s partnerem je jako když se do pračky nebo vany s prádlem dostane třeba něco jen malého, co ale částečně obarví, poznamená všechno ostatní? Často se totiž i v "drobnostech" svého myšlení, cítění a chování, odehrávajících se i v soukromí, napojujeme na tomu odpovídající typ lidí, jejich úroveň atd.*

- *Co je má maska, kterou si před tebou hlídám, a co skutečný obsah duše?*

- *Netoužím smyslně přitahovat lačné pohledy druhého pohlaví (oděvem, chováním...), i když tvrdím, jak tě miluji a že miluji jen tebe?*

- *Není má touha najít dobrého a věrného partnera podemílána mou nedostatečnou čistotou, když mi dělá dobře, vyzývavě přitahovat pohledy i takových lidí, o které ve skutečnosti nestojím? Vím, co vůbec chci? A řídím se tím? Netoužím po velké lásce, když bych ji zároveň použil k milování jen jako nástroj své tělesné chtivosti?*

Učiňme si malý otazníkový závěr: Děláme vše pro to, abychom uměli nabídnout a prožít skutečnou lásku, od které je tělesná rozkoš teprve tiše a oddaně odvozena?